

Gerard Jan Dikstaal is geboren in Bandung op 15 juni 1934. Hij was de zoon van Catharina Hendrika Theodora Dikstaal Meyer (geboren 30 april 1905 Utrecht - overleden 4 mei 1991 Wassenaar) en Simon Arnoldus Dikstaal (geboren op 1 januari 1901 te Hilversum - overleden op 20 februari 1942 te Balikpapan). Gerard Jan had een zus, Nelleke (geboren 29 maart 1928) en een broertje Siempje die overleed in februari 1939. Het gezin woonde toen in Balikpapan op Borneo. Zijn vader was garnizoensarts.

Nadat het Japanse Leger in februari 1942 bij Balikpapan was geland en de stad had bezet, werden alle Nederlanders, ook de artsen en acht patiënten van het plaatselijke ziekenhuis, verzameld en gevangen genomen. Vervolgens werden zij allen op 20 februari 1942 vastgebonden en gedwongen in de richting van de kust te lopen. De Japanse soldaten dreven de gevangenen de zee in, totdat zij op borsthoogte in het water stonden. Toen dat was gebeurd, werden de gevangenen één voor één door de Japanse militairen doodgeschoten. Kapt. OvG. KNIL. Simon Arnoldus Dikstaal was één van de slachtoffers, die door het Japanse Leger werd geëxecuteerd. Hij ligt nu begraven op het Ned. Ereveld Kembang Koening. Op aanvraag van zijn kleinzoon ontving hij postuum het Mobilisatie-Oorlogskruis.

Gerard hield een dagboekje bij met de titel: MET DIT SOORT ONZIN HOUDEN WIJ DE MOED ERIN. Het is opgenomen in 'Wij weten van Hoe...', een bundel verhalen en dagboeken rond de jongenskampen in Ambarawa.

Gerard Jan wordt in 1943 met zijn moeder en zus geïnterneerd in het kamp Soemowono (van oorsprong een militair schietkamp). Een redelijk goed kamp. Ze gaan op 14 maart 1944 naar Ambarawa 6 op Midden Java, waar ze een klein zaaltje in de kerk krijgen. Kamp 6 was ondergebracht in de officierswoningen van een oud KNIL-kampement direct ten westen van Fort Willem I. Kamp 6 was een vrouwenkamp omheind door bamboevlechtwerk met prikkeldraad en werd bewaakt door Japanse soldaten.

Corrie 'Keesje' Wijna startte begin 1942 als Akela met een welpenhorde. De horde werd de O.K. Club genoemd en had steeds een andere plaats om samen te komen om geen argwaan te wekken. Er werd veel gezongen. Er waren 2 clubs; een van 8 tot 12 jaar en een van 12 tot 14 jaar. De welpen werden niet geïnstalleerd in het kamp, dat was te gevaarlijk. De jongens van 12 tot 14 werden op 17 september 1944 weggevoerd naar het jongenskamp 8 in Ambarawa. Akela Wijna spreekt over de laatste bijeenkomst op 16 september 1944 van de OK club in haar dagboek. Gerard Jan Dikstaal is een van de jongens die achterblijft. Als de oudere jongens vertrokken zijn wordt naam de OK club veranderd in Welperij. Gerard beschrijft de feestmaand december in zijn dagboek.

Alweer december, de "feestmaand"

Het is december 1944 en we maken er toch weer wat van, honger of geen honger. We vieren op de vijfde Sinterklaas, en inderdaad de Goed Heilig man is er. Is er in het begin iemand geweest die zijn mantel in het kamp meenam? Of is er een creatieveling die iets in elkaar heeft gezet? In ieder geval komt hij bij het kleutergroepje in barak 9 op bezoek. Dat kleutergroepje is overigens de enige vorm van samenkomen dat is toegestaan. Ik krijg van Moeder een op blauwe stof geborduurd plaatje van wolven op rotsen. Ze heeft dat om het deksel van een sigarenkistje genaaid. Er is zaterdag namelijk stiekem een soort welperij georganiseerd door akela Wijna. Eerst heette het de OK-club voor grotere jongens, maar toen die weg waren, werd het de welperij. We leren een paar liedjes, onder andere het lied 'Kom mee naar buiten allemaal'. Een lied dat door latere omstandigheden voor altijd in mijn geheugen gegrift staat. We doen wat spelletjes en leren knopen leggen. Zodra een Nip in de buurt is zijn we gymnastiek aan het doen, dat mag altijd. Met Kerst heeft Moeder in een blikje wat groen van een Afrikaantjesplant gedaan. Heel in de verte lijkt dat een beetje op dennengroen. We hangen daarin een uit karton geknipte ster en een kartonnen klokje en zingen een paar kerstliedjes 'Nu sijt wellecome . . . Stille nacht . . .' "Gelukkig Kerstfeest!"

Hij gaat op 16 januari 1945 (met de jongens vanaf 10 jaar) naar kamp 7. Hij mag wel briefjes schrijven aan zijn moeder en krijgt ook post terug. De jongere jongens worden aan het fijnkloppen van stenen gezet. In mei 1945 wordt hij met zijn moeder en zusje herenigd.

Gerard Jan is overleden in Den Haag op 24 augustus 2004.

Meer informatie

[Achter-kawat-en-Gedek.pdf \(s-i-d.nl\)](#)

[AMBARAWA \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[Ambarawa 6 \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[Ambarawa 7 \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[Boekwinkeltjes.nl - Liesker, H.A.M. samenstelling - Wij weten van hoe / Jongensk](#)

[Reis door mijn leven: herinneringen in historisch perspectief - Gerard Jan Dikstaal - Google Boeken](#)

[+ familieberichten Haagsche Courant \(geen scans \) \(google.com\)](#)

[Algemeen Dagblad » 08 mei 1991 - Art. 176 | Delpher](#)

[De Gooi- en Eemlander : nieuws- en advertentieblad » 18 feb 1939 - Art. 84 | Delpher](#)
[Simon Arnoldus Dikstaal \(oorlogsgravenstichting.nl\)](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.